

กล้วยป่า

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Musa acuminata* Colla

ชื่อพื้นเมือง กล้วยป่า (นครราชสีมา); กล้วยไข่ (ภาคกลาง); กล้วยเถื่อน, กล้วยเถื่อนน้ำมัน (ภาคใต้); กล้วยป่า, กล้วยลิง (อุตรดิตถ์); กล้วยหม่น (เชียงใหม่); ปิซังอุตัน (มลายู – ปัตตานี)

ชื่อวงศ์ MUSACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น กล้วยป่าเป็นไม้ล้มลุก ทุกส่วนมียาง มีเหง้าแตกหน่อได้ มีลำต้นเทียม สูง 2 – 5 เมตร กาบลำต้นด้านนอกมีปื้นดำมีนวลเล็กน้อย ด้านในสีแดง มักขึ้นเป็นกอ

ใบ ใบชูขึ้นค่อนข้างตรง ก้านใบสีชมพูอมแดงมีจุดดำมีครีบกั้นเส้นกลางใบสีเขียว

ดอก ดอก (หัวปลี) ออกเป็นช่อห้อยลง มีกาบหุ้มสีแดงม่วงเรียงซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ด้านบนสีม่วงอมแดง

ผล ผลรูปทรงกระบอกโค้งงอ บางพันธุ์ไม่โค้งงอ ขนาดเล็ก มีเนื้อน้อย สีขาว รสหวาน มีเมล็ดจำนวนมาก สีดำ เปลือกเมล็ดหนา แข็ง

แหล่งที่พบ ป่าดิบแล้ง ริมลำธาร หรือป่าคันทาสภาพ

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดจัด ขึ้นได้ดีในดินที่อุ้มน้ำ ความชื้นสูง ฤดูการใช้ประโยชน์ ตลอดปี

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ใจกลางลำต้นเทียม (หยวก) หัวปลี และผลอ่อนรับประทานเป็นผักสด หรือต้มจิ้มน้ำพริก นำไปปรุงเป็นอาหาร แกง หรือ ห่อหมก ผลสุกรับประทานได้

รส จืด ฝาดเย็น ผลสุก มีรสหวาน

การขยายพันธุ์ แยกหน่อ เพาะเมล็ด